

BARCELONA

9 FEBRER 1976

Nº 67

INFORMACIONS POLITIQUES:

- XIII Permanent de l'Assemblea de Catalunya. 2
- II Conferència del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya. 4
- Països Catalans: I Trobada d'organismes unitaris. 4
- Euzkadi: Formació de dos organismes unitaris, 'Asamblea Popular' i 'Asamblea Democrática' . . . 5
- Comunicat conjunt de l'Assemblea de Catalunya i de l'Asamblea Democrática de Euzkadi'. 6
- Extremadura: La 'Coordinadora de Comisiones Populares' crida a un front unitari 6
- Altres posicions de partits polítics respecte el Consell de Forces Polítiques 7
- Catalunya: El MCE passa a denominar-se Moviment Comunista de Catalunya. 8
- PSUC: Fi de la polèmica interna 8
- Posició del President de la Generalitat sobre anarquistes i comunistes. 8
- Declaracions del capità José Domínguez Martín-Sánchez 8
- Alger: Reunió de la 'Junta Democrática de España' i el 'Frente Polisario' 9
- El 'Partido Comunista de España (internacional)' decideix la integració dels seus militants a Canaries al 'Movimiento para la Autodeterminación y la Independencia del Archipiélago Canario' 9

MOVIMENT OBRER:

- Comissió Obrera Nacional de Catalunya: Document sobre la unitat sindical. 10
- Madrid: Més de 150.000 treballadors en vaga 11
- Carta dels "cent de Comissions Obreres" 12

REPRESSIO:

- País Basc: Després de l'indult 100 presos polítics en llibertat i 305 encara a la presó 13
- Presó de Basauri: Comunicat dels presos polítics 13
- Amnistia Internacional: Presos polítics a Espanya 13

=====

API EN CATALA.-

Amb el present Butlletí, API comunica que des de el nº 66 (16/1/76) publica conjuntament amb la seva tradicional edició en castellà, l'edició en català que des de la seva creació (maig 1972) ha estat una de les seves principals preocupacions i un objectiu bàsic de tot el Col·lectiu. Com Agència Informativa catalana, la seva natural expressió en la pròpia llengua s'ha vist dificultada fins ara per obstacles tècnics propis de la clandestinitat i de la manca de mitjans econòmics, inherents a la independència política en què sempre ens hem mogut.

Ens congratulem, doncs, de què, superades en part les esmentades dificultats poguem aparèixer en la nostra llengua. No abandonem, tanmateix, l'edició castellana per els nostres destinataris de l'Estat espanyol no catalans i de l'estranger, per la difusió del qual ha primat la utilitat i s'ha sacrificat el nostre dret a la pròpia llengua.

=====

BARCELONA: 70.000 MANIFESTANTS PRO AMNISTIA.-

Unes 70.000 persones, segons estimacions dels organitzadors, respongueren el diumenge dia 1 de febrer al matí a Barcelona, a la convocatòria pro amnistia. El caràcter "il·legal" amb que el Govern Civil marcà la concentració, no fou obstacle en aquesta ocasió per que l'assistència fos massiva. El propi governador, segons els organitzadors, afirmà "que la prohibició havia estat una errada".

Tampoc la brutalitat de les carregues de la policia impedí que els manifestants es reagruparen cop rera cop, i així durant més de quatre hores van mantenir una presència activa al llarg i a l'ample de l'Eixample de Barcelona. Aquest aspecte ha de resaltar-se per fer front a qualsevol pretesa "blanca" o "permissibilitat" per part de la policia, que no existí. Els efectius d'aquesta foren molt importants i les seves intervencions constants. Tampoc va faltar la presència d'un helicòpter que guiava des de l'aire les operacions repressives. Les seves evolucions, en un radi amplíssim, donava una idea de la multiplicitat de manifestacions que simultàniament a punts molt allunyats. El Saló de Víctor Pradera i la Plaça de Catalunya, origen i final de la marxa pacífica proposada pels organitzadors, es trobaven preses policialment. Igualment a la Plaça Urquinaona, Presó Model i d'altres punts neuràlgics es notava també la presència de

forts contingents, sense comptar amb les nombroses forces mòbils que anaven perseguint per tot arreu els manifestants. En aquest sentit la solidaritat de centenars d'automobilistes que colapsaren voluntàriament la circulació al centre de la ciutat fou important per a dificultar les evolucions de la policia, que arribava en moltes ocasions amb gran retard.

D'aquesta manera es van produir varies manifestacions de gran durada (Passeig de Sant Joan, carrer d'Aragó, Gran Via). Per a donar una idea proximitiva, la manifestació que es desenrotllà a la Gran Via, va començar a la Plaça de Tetuan i arribà fins a la Rambla de Catalunya. Els manifestants, que es comptaven per milers, ocupaven tot l'ample de la calçada central i els laterals, i avançaven amb una gran bandera catalana amb el mot "AMNISTIA" i diverses pancartes amb slogans unitaris. Als crits d'"AMNISTIA" i "LLIBERTAT" s'hi afegia el rítmic so de les botzines dels automòbils. Nombroses persones a balcons i voreres corejaven i aplaudien les consignes. Els manifestants corresponien, per la seva banda, a aquestes mostres de solidaritat amb aplaudiments. L'entusiasme es desbordava quan confluien dues columnes de manifestants.

Als intents de dispersió per part dels "grisos" es responia en general amb corredisses. No obstant això hi haguè algunes excepcions, com una sentada al Passeig de Sant Joan i intent de diàleg, que va acabar amb una dura intervenció de la policia. En un altre sentit i davant la Presó Model, els manifestants repel·liren amb pedres l'agressió de la policia.

La tònica seguida pels "grisos" era de colpejar fort i no fer detencions. Només dues persones han estat portades, sembla, a la presó, acusades d'"agressió a les forces d'ordre públic", el que tenint en compte el nombre de manifestants i el succèss en ocasions pretèrites, és una quantitat mínima.

La valoració que de les manifestacions del dia primer de febrer s'han fet els dies següents en els medis d'oposició, respiren un gran optimisme donat el notable èxit de la convocatòria.

Pel que fa a la informació publicada a la premsa legal es pot considerar com completa i satisfactòria. La policia havia "calculat" el nombre de manifestants en 9.000 i la Delegació d'Informació "més realista" havia donat consignes de que no es podia parlar de més de 25.000. No obstant diferents diaris calcularen la participació en varies desenes de milers, i fins i tot algun va informar de les xifres donades pels organitzadors, és a dir 70.000.

INFORMACIONS

POLITQUES

XIII PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.-

El diumenge dia 1 de febrer, poques hores després de la manifestació pro amnistia, es reuní a Barcelona la XIII Permanent de l'Assemblea de Catalunya, amb la presència de 95 assistents i 59 delegacions i al larg de més de cinc hores.

El continu debat que caracteritzà aquesta Permanent, comença ja després la lectura de l'acta de la Permanent anterior. "No Alineats", als quals s'hi afegí PTE i MCC, va protestar per la no inclusió a l'acta de les discussions tingudes i en especial de la seva intervenció, després de la presentació del Consell. Pretenia que constara que l'AC es l'orga unitari més ampli de Catalunya. La intervenció del PSUC, tanmateix, no va anar en aquesta direcció sino que es mostrà partidari de que l'acta no reflectís aquestes diferències. El debat es centrà llavors a la competitivitat possible entre AC i Consell. Després d'un lleu incident protagonitzat pel PPC que argüí "mala fe" en els "No Alineats", encara que posteriorment, demanà el disculpessin per això, la qüestió quedà acabada no fent figurar a l'acta l'esmentat debat, segons el criteri de la Mesa.

L'Ordre del Dia proposat i aprovat, i després no acomplert, fou: 1) Anàlisi de la realització dels acords de mobilització (jornada del dia 8, targeta de financiació i campanya de reafirmació); 2) Debat del procés i contingut de la II Reunió Prenària; 3) Noves adhesions; 4) Informe de la Delegació que es va entrevistar amb el Consell i altres entrevistes; i 5) Representativitat de les Delegacions al si de l'AC. A la fi, la desorbitada durada del primer punt, més de quatre hores, va fer que el segon i el cinquè quedaren ajornats. L'AC fou aquesta vegada un lloc de debat tècnic (preparació d'una manifestació) en lloc de debat polític. Voluntàriament o involuntàriament.

Manifestació del dia 8.- El primer punt de l'Ordre del Dia comença amb quatre llargues intervencions de PTE, PSUC, OCE(BR) i MCC, els quals valoraren el moment polític en funció dels últims aconteixements: mobilitzacions obreres i populars, discurs d'Arias, etc. i començaren a donar idees sobre qüestions concretes per a la manifestació del següent diumenge, que comença a tractar-se exhaustivament després de les intervencions de ORT, No Alineats, Granollers i Intel·lectuals.

La Nacional de CC.OO. per avançar a la discussió va proposar tres llocs de trobada previs, abans de dirigir-se al Parc de la Ciutadella. Després d'alguna dispersió a la discussió, el moderador de la Mesa resumí les diferents tasques a realitzar i concretar. En aquest moment esclatà la discussió que encallaria la reunió per més d'una hora: el nombre d'intervencions que hi hauria d'haver al Parlament davant els manifestants. A la proposta primitiva del PTE de que foren cinc (qüestió nacional catalana, amnistia, CC.OO. unitat forces democràtiques de l'Estat espanyol i AC, i lluita democràtica) va oposar el PSUC la idea, exposada allà per primera vegada, d'una sola intervenció revisada pel Nucli o la pròpia Permanent. Aquesta disjuntiva dividí les Delegacions que anaren prenent la paraula: PSAN, MCC i CSC s'alinearen amb el PSUC. ERC i Les Corts amb el PTE, com intervencions més destacades.

A la fi es va aprovar a satisfacció d'ambdues parts, una proposta del Psuc en el sentit del text únic i diverses intervencions per tothom que desitjés fer-ho, i ho comunicés previament al Nucli que hauria d'aprovar-ho.

Quan es portaven ja quatre hores de reunió, entrà a la sala la Comissió tècnica formada per a resoldre qüestions d'organització, les propostes de la qual foren aprovades.

Carta d'adhesió.- També es va aprovar una carta proposta d'adhesió als quatre punts de l'AC, a signar pel màxim nombre de persones i entitats. Diu:

"Els sotassignants, ciutadans de Catalunya, conscients de la nostra responsabilitat en l'actual procés que ens ha de dur a al conquesta de les llibertats democràtiques i nacionals catalanes, volem expressar públicament la nostra adhesió a l'Assemblea de Catalunya i als seus quatre punts programàtics: (...).

Aquests quatre punts defineixen el que és l'alternativa política democràtica del poble de Catalunya. Tots ens sentim protagonistes de la seva realització."

Nous membres.- Slatat el segon punt per manca de temps, diverses organitzacions llegiren la seva adhesió a l'AC. En primer lloc,

el Moviment Comunista de Catalunya explica el seu canvi de nom (vegeu en aquest mateix Butlletí), a continuació ORT (que ja va assistir a la Permanent anterior), Joventuts Socialistes d'Alliberament Nacional, Unió de Pagesos, Moviment de Dones, Col·legi de Doctors i Llicenciats, Grup Democràtic de Periodistes, Coordinadora de Representants de Batxillerat i Assemblea Democràtica de Cerdanyola, llegiren també la raó de la seva incorporació.

Entre aquestes noves adhesions destaquen la del Col·legi de Doctors i Llicenciats, per ser la primera entitat legal, que es vincula a l'AC, la del Moviment de Dones que com a "representació incipient del moviment de dones", agrupa les vocalies de dones de les Associacions de Veïns, l'Associació de Dones Universitàries, ANCHE (lligat al Col·legi d'Enginyers) i el Departament de Dones dels Amics de les NN.UU., i la Coordinadora de Batxillers que agrupa a representants elegits en Assemblees de 20 Instituts d'Ensenyament Mitjà.

Diverses entrevistes. - Finalment, sinformà de les entrevistes tingudes entre AC i Consell i entre la Comissió d'Enllaç de l'AC i l'Assemblea Democràtica de Euzkadi", la Junta Democràtica del País Valencià i la Trobada a les Balears.

Quant a la primera, es remarca el bon clima existent. L'entrevista va tenir una primera part en què hi hagué un intercanvi d'apreciacions i es poliren reticències, per passar més tard, a la discussió de la incorporació del Consell a l'AC, procés encara obert al Consell. Es va cordar continuar les trobades (vegeu apartat sobre la reunió de Mallorca).

De les dues següents entrevistes els llegiren els comunicats i de la tercera es van explicar diversos punts de la reunió (vegeu l'apartat corresponent).

Comunicat oficial. - "Complint l'acord de la dotzena Sessió, celebrada el 27 de desembre de 1975, la Tretzena Comissió Permanent de l'AC s'ha reunit avui i, després d'un llarg debat sobre la situació política, ha arribat a les següents conclusions:

1. La maniobra continuista iniciada amb la proclamació de la monarquia ha estat confirmada pel darrer discurs del president del govern negant tota perspectiva de democratització i, a més, per la renovació dels acords amb els Estats Units, que fan perpetuar una situació de dependència, i per la complicitat amb el genocidi que en aquests moments amenaça el poble saharà. Tot això mostra una vegada més la necessitat de continuar en la lluita per la ruptura democràtica, d'acord amb l'alternativa política que representen el quatre punts de l'AC.

2. L'AC ha constatat l'extraordinari desenvolupament de la lluita democràtica en el si del nostre poble, manifestada molt especialment en la llarga vaga sostinguda pels treballadors del Baix Llobregat.

3. Aquesta lluita democràtica ha assolit avui, amb la manifestació cívica per l'amnistia, una de les cotes més altes de l'acció del poble des de 1939. Davant l'actitud pacífica i decidida del nostre poble a favor de l'amnistia, hem comprovat la irresponsabilitat de l'actuació governativa, negant primer el dret a la manifestació i intentant després dissoldre-la mitjançant la provocació violenta de les forces repressives. L'acció repressiva ha produït nombrosos ferits, entre els quals Lluís Mª Xirinacs, capdavanter de la lluita per l'amnistia.

4. Finalment, en el marc de la preparació de la segona Sessió Plenària i de la campanya de reafirmació de l'AC, aquesta Comissió Permanent ha aprovat un text per a recollir l'adhesió del poble de Catalunya a l'Assemblea i als seus quatre punts programàtics, ha obert una campanya d'ajut econòmic, ha discutit les orientacions definitives per a la realització de la manifestació del 8 de febrer, i ha aprovat una crida al poble en els termes següents:

"POBLE DE CATALUNYA !

L'AC et convoca a una manifestació el diumenge, dia 8 de febrer de 1976, davant el Palau del Parlament (avui Museu d'Art Modern), al Parc de la Ciutadella, a les 12 del matí, perquè puguis expressar lliurement i pacíficament, la teva voluntat democràtica i perquè la puguis manifestar amb ordre, és a dir, perquè donis davant el món un testimoni inequívoc d'ordre democràtic.

L'AC t'invita a exercir públicament un dret democràtic essencial: el dret de manifestació. I d'exercir-lo pacíficament, sense violència, sense alteració de la vida ciutadana normal. Això sí, no com a regal de ningú sino com a dret propi, com a conquesta d'un espai de llibertat que fins ara t'ha estat usurpat, però que avui tens la consciència plena que és un dret adquirit, del qual ningú no podrà desposseir-te.

¿Perquè ha estat escollit com a lloc de reunió el Parc de la Ciutadella, davant el Palau on es reuneix el Parlament de Catalunya, inaugurat per Francesc Macià el 14 de desembre de 1932? Perquè l'AC reivindica els drets dels catalans a elegir democràticament els seus representants.

¿I per què volem que la manifestació s'acabi a la Plaça de Sant Jaume? Perquè s'hi troba el Palau de la Generalitat, testimoni secular de catalanitat i de democràcia.

Car, en resum, aquesta manifestació d'avui no és un acte gratuït. És un acte amb un objectiu molt concret i molt essencial per a tu, poble de Catalunya. Volem ara de nou el que teniem i ho volem perquè ens serveixi de base per a decidir, amb pau i amb llibertat, quin a de ser el nostre futur. L'AC ho ha expressat en el seu tercer punt, que reivindica: "El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per a arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació".

Això, ara i aci, es concreta en un objectiu que posarà en el terreny dels fetsallò que fins ara ha estat tan sols una reivindicació: la creació del Govern Provisional de la Generalitat.

POBLE DE CATALUNYA !

Sense que l'autonomia et permeti d'iniciar la solució dels teus problemes econòmics, socials i culturals, sense que l'autonomia et permeti de començar a resoldre des de dins els problemes de les comarques i dels barris, crear una vida nova i lliure per als teus fills. Per això l'Assemblea de Catalunya crida: **LLIBERTAT, AMNISTIA, I ESTATUT D'AUTONOMIA!**"

II CONFERÈNCIA DEL REAGRUPAMENT SOCIALISTA I DEMOCRÀTIC DE CATALUNYA.-

El passat dia 18 de gener tingué lloc la II Conferència del RSDC amb l'assistència de més de 200 delegats de les diferents federacions de tot Catalunya. Com a observadors hi assistiren representants del 'Partido Galego Socialdemócrata', 'PSOE' i 'Partido Socialista Democrático Español' (García López), a més de Convergència Democràtica de Catalunya i Esquerra Democràtica de Catalunya.

Aquesta II Conferència es dedicà a fer balanç del Reagrupament des de la seva fundació a finals de 1974 i a plantejar el seu treball a partir de les noves coordenades polítiques legals existents. Tant Josep Pallach com Heribert Barrera en les seves respectives presentacions de sengles Documents de Treball encararen el tema del socialisme democràtic a nivell de Catalunya i la seva coordinació amb la resta de l'Estat espanyol, a més de l'acció a exercir per arribar al govern autònom de Catalunya.

La presidència fou reelegida: Pallach, Barrera i Josep Verde. A més s'elegiren 30 membres del Consell Polític, que serà completat amb uns altres 20 membres elegits en comissions a les diverses comarques catalanes.

La resolució aprovada fou la següent:

"La II Conferència del Reagrupament Socialista i Democràtic de Catalunya, després d'un ampli anàlisi de l'actual moment polític caracteritzat per la desintegració de la dictadura i l'aparició d'alguns indicis que apunten cap a la consecució d'un règim polític de tipus democràtic, acorda el següent:

1.- Cal que la oposició democràtica sigui conscient de la seva gran responsabilitat en aquests moments històrics que vivim i el desenvolupament del qual pot influir extraordinàriament sobre la vida política dels propers vint anys. D'una banda ha de denunciar-se implacablement tot intent continuïste o que impossibiliti o dificulti les grans operacions quirúrgiques que són necessàries per arribar ràpidament a una democràcia política homologable amb les europees.

D'altra banda cal un esforç de clarificació política i de conjunció o coordinació de grups semblants per què la població pugui conèixer i comprendre les grans opcions polítiques del país, que té davant seu.

2.- En aquest camí de clarificació, creiem en la necessitat d'unificar grups polítics semblants, avui existents, en grans partits polítics, segurament amb diversos corrents, que tot el procés de consolidació democràtica fa necessari i a més, el poble exigeix. Com socialistes democràtics catalans, creiem en la necessitat de formar un gran partit socialista de Catalunya amb vocació majoritària i amb voluntat de coordinació amb els socialistes de les altres nacionalitats que componen l'Estat espanyol. Aquest gran partit socialista de Catalunya, tal com succeïx a la gran majoria de països europeus, ha de reunir i fer confluïre a les diverses tendències avui existents. La creació i el treball del Reagrupament ha estat ja un primer pas important en aquesta direcció.

El II Document de Treball que acabem d'aprovar facilita unes bases tècniques prou amples per donar un segon pas. Altres grups amics diuen desitjar el mateix. El nostre desig és insistir en la voluntat de diàleg que iniciï el camí de la unitat. No emprendre aquest camí significaria presentar un socialisme dèbil i dividit, capaç de ser vençut per la dreta.

3.- El camí cap a la democràcia exigeix un pacte de totes les forces polítiques democràtiques. El Consell de Forces Polítiques de Catalunya és l'expressió d'aquest pacte a nivell català. Refirmem la nostra voluntat de seguir treballant per l'enfortiment i la dinamització del Consell, segurament encara in complet així com per la reivindicació de la Generalitat com a instrument d'autogovern del nostre poble.

També participarem a la creació de la 'Plataforma de Convergència Democràtica' a nivell de l'Estat espanyol, per la nostra presència fou sempre provisional a l'espera de la creació, a Catalunya, d'un organisme com el Consell que representa a la quasi totalitat de les forces polítiques catalanes. És el Consell qui, avui, ha de dialogar amb les forces polítiques espanyoles.

Finalment volem manifestar el nostre ajut a tota mobilització popular, pacífica i responsable que cerqui la consecució d'una democràcia política. En aquest sentit destaquem el paper de l'Assemblea de Catalunya com a orga de mobilització popular, sensibilització d'importants capes de població i diàleg polític"

PAÏSOS CATALANS: PRIMERA TROBADA D'ORGANISMES UNITARIS.-

Dies abans de realitzar-se la primera trobada dels organismes unitaris democràtics existents a Catalunya, País Valencià i les Illes, és a dir, dels Països Catalans, que tingué lloc el dissabte 31 de gener a Mallorca, a Barcelona es reuniren el Comitè d'Enllaç de l'Assemblea de Catalunya i el Consell de Forces Polítiques de Catalunya. L'objectiu d'aquesta reunió era delimitar qui acudiria a Mallorca amb la representació política de Catalunya. De la discussió en sortí la decisió de que ambdós organismes hi anirien representant conjuntament a Catalunya. Com es sabut, des de la seva constitució el CFPC pretén ésser la representació política unitària i democràtica de Catalunya. Contra aquest propòsit s'han manifestat clarament les organitzacions polítiques més importants de les marginades del Consell (PTE, HCC i OCE(BR)) i alguns sectors de l'AC.

Així mateix aquesta decisió de representació política conjunta de Catalunya s'adoptà només per aquesta trobada.

L'ordre del dia fou el següent: a) Informació mútua sobre el moviment unitari; b) possibilitats de coordinació i formes de realitzar-la; i c) Possible declaració final.

La declaració final fou:

"Reunits representants de les forces polítiques i instàncies unitàries democràtiques de les Illes, el País Valencià i Catalunya, els sotsignants, acorden fer públic el següent comunicat:

1.- Expressem la nostra satisfacció pel fet d'haver portat a terme aqueeta trobada.

2.- Davant l'actual situació política de continuïste del règim, manifestem la nostra voluntat de seguir lluitant pel trencament democràtic com a única alternativa per a retornar al poble la seva sobirania i el seu ple protagonisme polític.

3.- Entenem que el trencament democràtic ha de passar per:

a) l'amnistia general; b) les llibertats polítiques i sindicals; c) el dret d'autodeterminació de tots els pobles de l'Estat espanyol. La reivindicació dels Estatuts d'Autonomia.

4.- Partint d'una realitat comuna, ens proposem d'arribar a una millor coordinació dels reunits. Així mateix treballar per l'entesa

unitària en la lluita pel trencament democràtic a nivell de l'Estat espanyol.

5.- En concret, els reunits ens proposem:

a) continuar aquestes trobades, b) Intensificar l'intercanvi d'informació i d'experiències; c) donar suport a la realització del Congrés de Cultura Catalana; d) coordinar les accions necessàries per tal d'aconseguir l'ús oficial de la llengua pròpia, així com tota mena d'iniciatives per la conquesta de les llibertats polítiques i nacionals".

Els assistents foren:

Per Catalunya: Assemblea de Catalunya i Consell de Forces Polítiques de Catalunya.

Per País Valencià: Consell Democràtic del País Valencià i Junta Democràtica del País Valencià.

Per les Illes: Junta Democràtica de les Illes, Federació Socialista Balear del PSOE, Partit Socialdemòcrata Balear, Convergència Socialista de les Illes, Grup d'Independents socialistes i nacionalistes de les Illes, Grup de formació Marxista-Leninista de Mallorca, Comissió Organitzadora de l'Assemblea Democràtica de Menorca, Persones lligades a la lluita democràtica de les Illes.

La trobada se celebrà al restaurant del Monestir de Cura, a Mallorca, tot voltat de jeeps de policia i amb almenys dos policia "secrets", politico-socials, asseguts a la taula immediata les ocupades pels polítics catalans. Hi assistiren 89 representants i 7 periodistes. D'aquells, 25 del Principat, 23 del País Valencià i 41 de les Illes.

EUZKADI: FORMACIÓ DE DOS ORGANISMES UNITARIS, 'ASAMBLEA POPULAR' I 'ASAMBLEA DEMOCRÀTICA'.

Recentment, i en ordre cronològic, s'han format a Euzkadi dos organismes unitaris: "Asamblea Popular de Euzkadi" i "Asamblea Democràtica de Euzkadi", que agrupen a la major part de l'oposició. L'AP integra a la "Herriko Abertzale Indarren Koordinadora" (formada per EHAS, ETA i LAB), "Partido Carlista de Euzkadi", "Comité Nacional de Euzkadi del NCE", "Comité Nacional de Euzkadi de la ORT". Recolza també aquesta línia la "Coordinadora de Euzkadi de CC.OO.". L'AP es constituï el passat 18 de novembre.

Per la seva banda, l'AD, constituïda el diumenge 28 de desembre en un acte històric davant l'arbre de Guernika, agrupa el PC d'Euzkadi, PTE, PSP, "Juventudes Comunistas (PCE)", "Joven Guardia Roja (PTE)", "C.O. Nacional de Euzkadi", "USO de Biskaia" i "Euzko Socialistak".

Hi ha també un tercer organisme unitari, el Govern Basc a l'exili, amb seus a París i Baiona, del que formen part les forces històriques amb l'excepció dels comunistes, i que està format per: "Partido Nacionalista Vasco", "Comité Nacional Vasco del PSOE", "CNT de Euzkadi", "Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA)" i "UGT".

Comunicat de constituïció de l'"Asamblea Popular de Euzkadi".- "(...) Conscients de la responsabilitat que en aquests moments recau damunt el conjunt de l'oposició antifeixista que actua a Euzkadi, les forces polítiques i organitzacions de masses següents (vegeu més amunt), recollint el desig d'unitat que existets en el nostre poble, han arribat com a producte d'un procés de discussió conjunt iniciat fa ja alguns mesos, a un acord de principi cara a la constituïció d'un organisme unitari que doni cos a l'alternativa d'Euzkadi al feixisme i conquereixi pel nostre poble les llibertats democràtiques i nacionals. Les converses sostingudes fins ara, converses obertes a tot grup que actua a Euzkadi, s'ha arribat als següents punts de convergència:

1.- La més ferma oposició a la monarquia de Juan Carlos així com a qualsevol altre fórmula que signifiqui la continuïtat del feixisme i la necessitat de impulsar des de avui a Euzkadi accions de masses: aturs, assemblees, manifestacions, boicots, etc. com accions necessàries fins acabar amb la monarquia "junacrista" i en defensa del legítim dret del nostre poble a la llibertat.

2.- L'organisme -el nom del qual és 'Euzkadiko Herriko Batzarra- tractarà d'impulsar i coordinar els combats del poble basc, establint per això la formació d'organismes unitaris estables a tots els nivells que calgui. Serà doncs un organisme de lluita perquè solament mitjançant la més decidida lluita popular serà possible satisfer les aspiracions democràtiques i nacionals de les masses. Serà també un organisme unitari, obert a tots els que estiguin disposats a lluitar per les aspiracions citades, perquè no hi ha altre camí per a vèncer el feixisme que colpejar-lo tots units.

3.- L'organisme que ens comprometem a construir no es contraposa a les articulacions democràtiques ja existents a Euzkadi, les insuficiències de les quals con statem. Encara més: declarem la nostra més completa disposició i el nostre interès per encetar converses amb totes les altres forces que avui lluiten per la llibertat del poble basc, en especial amb les Assemblees Democràtiques i el Govern Basc a l'exili.

4.- Euzkadiko Herriko Batzarra s'haurà de dotar d'un programa que reculli les aspiracions més sentides del nostre poble. Tal programa no està concretat totalment i per això les forces signants es comprometen a continuar les seves gestions fins a elaborar un programa definit. Fins aquest moment s'arribat a una homogeneïtat en torn a aquests punts programàtics:

- a) Establiment de les llibertats democràtiques sense cap mena de restricció.
- b) Amnistia: llibertat per a tots els presos polítics i sindicals; retorn immediat de tots els exiliats.
- c) Adopció immediata de mesures per a millorar les condicions de vida i treball de les masses populars basques -particularment de la classe obrera- i satisfacció de les seves aspiracions socials immediates, expressades pels seus organismes representatius.
- d) Dissolució dels cossos repressius (Brigada Politico-Social, Guardia Civil i Policia Armada) així com de les jurisdiccions especials, i exigència de responsabilitats als qui més s'han destacat en la seva tasca repressiva i criminal sobre el nostre poble.
- e) El reconeixement d'Euzkadi com a nacionalitat amb plena sobirania sobre els seus interessos i destí. Aplicació a Euzkadi del dret a la lliure autodeterminació dels pobles, que vol dir el dret del Poble Basc a disposar amb tota llibertat del seu futur nacional, inclosa l'opció a crear un Estat propi.

f) Establiment immediat i a títol provisional, d'un règim d'autonomia mitjançant un Estatut elaborat per una comissió creada per això al si de l'Euzkadiko Herriko Batzarra que reculli quantes iniciatives proposi el nostre poble. Encara que no oblidem els Estatuts del període republicà, creiem que aquest Estatut ha de respondre a la realitat actual d'Euzkadi i als avenços assolits per la nostra lluita nacional, i per tant, entre altres reivindicacions, ha de:

- ésser efectiu a les províncies d'Araba, Bizkaia, Gipuzkoa i Nafarroa.
- Instaura el bilingüisme a tot el territori basc donant preferència a l'euzkera i atota la cultura nacional basca pel seu actual estat d'opressió.

- expressar els lligams nacionals que uneixen, per sobre de les fronteres estatals, a la població basca de Lapurdi, Benaferroa i Zuberoa amb la de Araba, Bizkaia, Gipuzkoa i Nafarroa.

g) Constitució, en el marc d'aquest Estatut, d'un Govern Provisional d'Euzkadi, integrat per les forces democràtiques d'Euzkadi que culguin participar-hi. Aquest Govern tindrà dret a ésser present en nom del poble basc al si dels organismes del poder central que sorgeixin després de la derrota del feixisme i el trencament democràtic. Euzkadi reconeixerà el Govern Provisional Central sempre que aquest garanteixi el respecte dels principis i llibertats aquí exposat."

Comunicat de constitució de l'Assemblea Democràtica de Euzkadi.- "Aplegats davant el poble d'Euzkadi, dempeus sobre la terra basca, sota l'arbre de Guernika, les representacions de les Assemblees Democràtiques d'Alaba, Guipuscoa i Biscaia proclamen solemnement:

- Constituir-se en Assemblea Democràtica d'Euzkadi sota els punts bàsics següents:
- 1er.- Amnistia general per atots els presos i exiliats per motius polítics, sindicals i d'objecció de consciència.
- 2on.- Llibertats polítiques: llibertat d'expressió, reunió, associació, manifestació, sindicació i vaga.
- 3er.- Restabliment de la capacitat d'autogovern que ens dona l'Estatut d'Autonomia de 1936 com garantia de l'exercici del dret d'autodeterminació.

Al constituir-se a Guernika, vila màrtir, símbol del sofriment del nostre poble, de les nostres llibertats i de la unitat i la política nacional basca, l'ADE reafirma la voluntat expressada pel moviment de les Assemblees Basques d'ésser la més ferma defensora d'un Euzkadi en el que la llibertat nacional i la democràcia assegurin la pau, la convivència ciutadana i el desenvolupament i consolidació de la nostra personalitat nacional.

L'ADE crida a totes les forces polítiques, a tots els sectors socials que avui estiguin per la llibertat, a la més estreta unitat per la construcció d'un Euzkadi Democràtic. Reivindica les institucions emanades de l'Estatut d'Autonomia de 1936, i considera urgent i necessari, que aquestes institucions es converteixin en organismes de plena representativitat nacional.

Reconeixent que el futur de Nabarra correspon decidir-lo als mateixos nabarresos, l'ADE expressa el seu desig de relacions més estretes amb els seus organismes unitaris de cara a la possible construcció d'un futur comú.

L'ADE ret homenatge a tots els que han caigut en la lluita per la llibertat d'Euzkadi. El seu exemple i el seu heroisme són la principal força en el camí cap aquest Euzkadi democràtic que avui s'anuncia al nostre abast. Saluda els que són a la presó o a l'exili per la causa de la llibertat, comproment-se a aconseguir que aviat tornin a les seves llars."

COMUNICAT CONJUNT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA I DE L'ASSEMBLEA DEMOCRÀTICA D'EUZKADI.-

Amb data del 24 de gener, reunits el Comitè de Relacions Exteriors de l'Assemblea Democràtica d'Euzkadi i la Comissió d'Enllaç de l'Assemblea de Catalunya, van acordar fer públic el següent comunicat que reproduïm. Per l'ADE signaren: José Ramón Recalde, José Manuel San Vicente, José María García Merino, Ramiro Pinilla, Jesús Acosta i Mikel Camilo. Per l'AC: Joan Anton Sánchez Carreté, Joan Armet, Francesc Frutos, Ricard Lobo, Josep Maria Vidal Aunós i Vicenç Ligterre.

1) Ambdues delegacions han valorat de forma coincident la situació política general, en la que es destaca l'ampli moviment democràtic, i en particular de la classe treballadora, per l'amnistia general, les llibertats polítiques i nacionals i contra la política econòmica del govern.

Així mateix denuncien la vigència del decret llei antiterrorista, la militarització de treballadors en vaga, la repressió indiscriminada i el processament de militars democràtics.

2) En relació a l'actual situació política es constata la coincidència d'estratègies pel trencament democràtic davant tota maniobra continuista, entenent que el trencament es aconseguirà per les mobilitzacions i el protagonisme del poble.

3) Ambdues delegacions valoren especialment el fet de que parteixen d'una problemàtica nacional comú dins l'Estat espanyol i lluiten per les llibertats polítiques i nacionals. Aquestes es concreten en el restabliment de la capacitat d'autogovern que els respectius Estatuts d'autonomia confereixen, com a primer pas i garantia de l'exercici del dret d'autodeterminació.

4) La Comissió d'Enllaç de l'AC expressa la seva voluntat de realitzar una trobada de totes les instàncies unitàries i forces polítiques basques amb les instàncies unitàries catalanes, en la perspectiva de la necessària coordinació i entesa democràtiques a nivell de tot l'Estat espanyol, propòsit amb el que es mostra totalment d'acord la "Comisión de Relaciones Exteriores de l'ADE".

EXTREMADURA: LA COORDINADORA DE COMISIONS POPULARS CRIDA A UN FRONT UNITARI.-

Reproduïm d'"API Informa, Redacció de Madrid":

"Només el poble pot aconseguir unes veritables llibertats. Només la lluita de masses treura de la presó els representants del poble. Només així el poble s'ensenyorirà i dirigirà una economia que li pertany. Només així Extremadura deixarà d'ésser la ma d'obra barata i una de les regions més explotades. L'àmplia jornada de lluita d'aquests dies a Espanya ens mostra el camí a seguir. Avui més que mai els extremitans necessitem unir-nos en aquests objectius comuns.

Necessitem des d'ara prendre consciència i lluitar pels nostres interessos econòmics i polítics i així poguer desenmascarar l'autèntic opressor: l'oligarquia, això és, els gran capitalistes nacionals i estrangers que seguiran explotant-nos en la dita "apertura" y també en una possible democràcia burgesa.

Aquesta és l'alternativa que la Coordinadora de Comissions Populars presenta: la d'establir CP a cada poble amb representació de tots els sectors: obrers, camperols, barris, ensenyament, joventut, ... Comissions que creïn una base ferma per a dur a terme una lluita autènticament popular.

Tanmateix davant la continuació del feixisme amb Juan Carlos creiem que cal un front unitari que coordini i amplii la lluita dels diversos partits i moviments antifeixistes que hi ha a Extremadura tot i la seva diferent ideologia i objectius, i sense que això hipotequi

els interessos de la classe més necessitada: obrers i camperols. Unió que es reflecteix als següents punts:

No a Juan Carlos i al seu enganyós equip d'oportunistes. Llibertats polítiques autèntiques. Amnistia. Contra la carestia de la vida i la congelació de salaris. Contra l'atur forçós, i mentre tant 500 pessetes diàries."

Crida de cinc organitzacions polítiques a la classe obrera de Badajoz.- El "Partido Socialista Popular", la organització a Badajoz del PCE, la ORT, les "Plataformas Unitarias Anticapitalistas" y el PTE, signaren el primers dies de gener la següent crida a la classe obrera de la província de Badajoz:

"Fins ara els treballadors de la nostra província ens hem conformat amb salaris de fam. De vegades ni tan sols això perquè no tenim feina i hem d'emigrar. Ara ens diuen altre vegada que la crisi econòmica és molt forta i que hem d'apretar-nos el cinturó, o que ens conformem amb un assegurement de l'atur forçós ridícul que no arriba per a què una família visqui dignament. I la majoria no tenim ni això!. En aquests moments de crisi volen mantenir els seus beneficis a nit nostre. Ells es troben units al voltant del seus interessos de classe. A més, ara per ara, tenen la força de l'Estat i ens neguen les llibertats. La nostra resposta ha d'ésser unir-nos i organitzar-nos Comissions Obreres i Comissions Camperoles. Només la lluita organitzada d'obrers i camperols ens portarà a conquerir els nostres interessos de classe.

Cal que ens unim en torn a: Cap obrer ni camperol sense feina. Mentre tant subsidi d'atur per a tots de 500 pessetes diàries. Salari mínim de 500 pessetes diàries per a tots.

En aquests moments en què el règim pretén continuar, mitjançant la monarquia "Juan Carlista", la classe obrera de tot Espanya s'ha aixecat contra la maniobra. Unim-nos a ells lluitant més que mai pels nostres propis interessos de classe. Cridem a que aquestes reivindicacions siguin discutides per tots els treballadors. Preparem-nos per les convocatòries locals i provincials que ens portin a la conquesta dels nostres drets."

Nota API.- API vol informa de què molt recentment (gener 1976) un Col·lectiu de professionals de la informació de Madrid, ha fet sortir un Butlletí amb el títol "API Informa, Redacció en Madrid". Ens congratulem que els contactes tinguts entre alguns dels membres d'ambdós col·lectius hàgin fructificat en un altre Butlletí de contrainformació a l'Estat espanyol. La independència i voluntat unitària que els nostres companys de Madrid han reafirmat des de bon començament ens fan pensar que, com nosaltres, al larg de quasi quatre anys, la seva informació estarà en aquella línia, en la que explícitament s'han declarat. Amb la finalitat d'unificar criteris i enriquir les seves respectives experiències, el Col·lectiu API de Barcelona i la Redacció a Madrid, mantindran els contactes oportuns, sense que això, lògicament, vagi a disminuir la independència i la responsabilitat de les seves respectives publicacions. El Col·lectiu API de Barcelona reitera també la seva voluntat de recolzar qualsevol experiència de contrainformació que surti amb un caràcter similar al seu.

ALTRES POSICIONS DE PARTITS POLITICS RESPECTE AL CONSELL DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA.-

A l'anterior Butlletí vam oferir la posició de dos dels partits polítics integrats a l'Assemblea de Catalunya i no al Consell respecte a aquest. Ara reproduïm en part la del Partit del Treball d'Espanya (PTE), apareguda a l'orgue del seu Comitè Nacional de Catalunya "Avant" (any 2, nº 6):

Aquest organisme format per iniciatives de forces polítiques representants de la burgesia catalana (...) pretén deixar de banda en aquest procés cap a la democràcia al nostre partit (...) i altres organitzacions polítiques, sindicals i socials com CC.OO., que porten una lluita destacada per la democràcia al si de l'AC. Les forces polítiques que han format el Consell declaren en el seu programa que han vist la necessitat de crear un nou organisme polític. Això significa que el què ja hi ha, l'AC, és deficient o ja no serveix. Ara bé, cap representant d'aquest Consell ha pogut explicar les raons per les que l'AC (...) està superada (...).

Altres organitzacions polítiques, aqueste no integrades a l'AC, han manifestat així mateix la seva opinió respecte al Consell: Liga Comunista Revolucionaria-ETA VI.- "(...) Quin és el significat d'aquest organisme?. En realitat no és més que l'intent d'una part de la burgesia catalana i del PSUC, de dotar-se d'un instrument de col·laboració que els permeti un doble objectiu: avui, tractar de canalitzar la radicalització del moviment obrer i nacional cap a un a via de pressió "pacífica" contra la dictadura "reformada"; demà, quan la dictadura haurà caigut per obra del moviment de masses, crear les bases d'un "pacte social" entre explotadors i explotats en nom de la unitat nacional catalana. (...). Quin programa ofereix el Consell?. La promesa de reconèixer una sèrie de llibertats -quan algun del patris allà presents s'ha distingit precisament per la seva interpretació restrictiva d'aquelles-; la reivindicació de l'Estatut del 32, que lluny d'expressar el dret d'autodeterminació de Catalunya, no fou més que el resultat de les engrunes concedides per les Corts de la II República; l'anunci d'unes mesures socials i econòmiques carents de tota reivindicació concreta, sens dubte degut als interessos capitalistes presents -per exemple, Banca Catalana-; en fi, l'afirmació d'un objectiu essencial, la negociació amb la burgesia centralista del futur reconeixement d'un govern provisional, que ompli el " buit de poder " que ha de produir-se amb la caiguda de la dictadura. Quins mitjans proposa per a aconseguir aquests objectius?. La promesa d'iniciatives unitàries de mobilització "pacífica", d'una banda, mentre que per altre tracte d'allunyar del seu si tota pressió d'organitzacions que no hàgin demostrat el seu "civisme" i "moderació". (...) cal la unificació de les diferents Comissions i el respecte de la democràcia obrera al seu si, que permetin a aquestes jugar el paper dirigent que els hi correspon al moment actual impulsant la unitat del front proletari, única via capaç de forjar l'aliança revolucionària amb els distints sectors populars, i reivindicant, en front de futurs governs de coalició i a "promeses" d'Estatuts, la convocatòria immediata, després del derrocament de la dictadura, d'eleccions per sufragi universal, a una Assemblea Nacional Catalana, per a l'exercici del dret d'autodeterminació del poble de Catalunya".

Partido Obrero Revolucionario de España (PORE).- "(...) no considera a la Junta Democràtica ni al Consell com un mitjà per a conquistar la democràcia i s'oposa a aquests organismes. Els considera com a intents de sostenir el capitalisme davant un imminent esfonsament del règim actual (...). (Nota de premsa autoritzada 16/1/76).

Liga Comunista.- " La liga denuncia també una altra alternativa present que preconitza l'aliança entre forces burgeses i obreres preparan un govern de Front Popular després del trencament democràtic. Per aquest partit, el pacte interclassista és l'últim recurs que té la burgesia per continuar en el poder, quan les lluites lifacin malbé els seus plans actuals. Per això lical l'ajut de partits obrers

en els quals les masses hi te en confiança, per a frenar el moviment obrer i popular. El representants més lúcids de la burgesia s'apunten ja a aque sta alternativa a la Junta Democràtica, a l'Assemblea de Catalunya i al recentment format Consell de Forces Polítiques (..)".

CATALUNYA: EL MCE PASSA A DENOMINAR-SE MOVIMENT COMUNISTA DE CATALUNYA.-

En reunió celebrada a principi de gener, el Comitè Central del Movimiento Comunista de España (MCE), ha decidit que les seves organitzacions a les diferents nacionalitats que componen l'Estat espanyol passin a adoptar el nom de cada una d'aquestes nacionalitats. Així, ara a més del Moviment Comunista que avarca l'area geogràfica propiament espanyola, hi ha el Moviment Comunista de Catalunya, el Movimiento Comunista de Euzkadi (que engloba Biscaia, Guipuscoa, Alaba i Nabarra), el Moviment Comunista del País Valencià, el Movimiento Comunista de Galiza i el Moviment Comunista de les Illes Balears.

Tanmateix, segons declaració pròpia, aquest canvi de nom no afecta el funcionament general de l'antic MCE, ja que segueix regint-se pels principis marxistes-leninistes del centralisme democràtic. De fet, cada una d'aquestes organitzacions, ara amb nom propi, posseeix des de fa temps una certa autonomia pròpia.

PSUC: FINAL DE LA POLEMICA INTERNA.-

La polèmica interna desenvolupada al si del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) quant a la línia d'actuació a seguir respecte a les Comissions Obreres, que quedà reflectida a les pàgines de l'organ oficial del PSUC "TEBALL" i de la que ja vam informar al nostre Butlletí anterior, sembla haver estat superada. En efecte, el dirigent local Isidor Boix, que encapçalava la tendència favorable a la dissolució de les Comissions Obreres davant la postura "oficial", de mantenir-les ha estat apartat del partit, el que ha motivat aixímateix el distanciament d'un grup de militants (sembla que 49) en actitud solidària amb en Boix. La polèmica interna desenvolupada en torn aquest episodi sembla haver acabat amb una confirmació ampliament majoritària a la positura oficial sobre Comissions Obreres i a la vegada amb una crítica més o menys dura a les instàncies dirigents del partit per la seva resolució que alguns sectors qualificarien d'autoritària

POSICIO DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT SOBRE ANARQUISTES I COMUNISTES.-

El 10 de gener, el diari d'Orleans "La Republique du Centre" publicà una entrevista amb el president de la Generalitat, Josep Terradellas. Extraiem i traduíem les opinions d'aquest sobre anarquistes i comunistes:

- "Tenim unes relacions correctes amb els anarquistes de l'exterior i del interior. Penso, com André Malraux, que els anarquistes al nostre país, són una força que compta. Son gent molt austera, que s'absté de tota propaganda, però que saben manifestar-se al moment oportú. El català te una tendència particuiar cap a l'anarquisme en raó de les seves posicions federalistes.

- I quant els comunistes?

- Els comunistes espanyols són tan mal acceptats com els socialistes per les altres organitzacions. A la resta d'Espanya, la població és generalment anticomunista. A Catalunya és diferent. Els comunistes catalans, que han col.laborat sempre amb els governs de la Generalitat, no teben res a veure amb els comunistes espanyols (...). Encara que amb els nostres desacords ideològics amb els comunistes, som tolerants amb ells. La tolerancia ha estat sempre una de les virtuts del poble català (...)."

DECLARACIONS DEL CAPITA JOSE DOMINGUEZ MARTIN-SANCHEZ.-

Han aparegut al nº 25 d'"El Correo del Pueblo", organ central del PTE, unes declaracions del capità José Domínguez, fetes el mes de desembre, que pel seu interès reproduïm. Com es sabut aquest capità actua com a portaveu de la 'Unión Militar Democrática' (UMD) i es troba a l'actualitat a l'exili.

"Com es veu l'aperturisme a les Forces Armades?.

- Els que creien en ell fa un any compregueren sobtadament el seu error al perpetrar-se les cinc ejecucions de setembre. Després, el món ha vist la falsedat de la democratització pretesa per Juan Carlos.

- En quina situació creus es troba el govern Arias Navarro?.

-- A un atzucac. I la longitud d'aquest depén solament de la pressió que hi exerceixi l'oposició, dx l'acció del poble.

- Seria possible una autèntica aproximació entre poble i exercit?.

- Hi ha moltes possibilitats de que sigui una realitat a curt terme. L'impopularitat de l'exercit prové del paper repressor que, a lamentablement, va acomplir en aquest règim.

- Seria possible arribar a la fórmula d'un exercit popular a Espanya?.

- Absolutament inconcebible dins l'actual règim, per a arribar a això és indispensable que abans tiomfi la democràcia.

- Estan satisfets els militars en el terreny professional?.

- Respecte a les forcees armades dels països anàlegs al nostre -és a dir exclouentid'entrada a les grans potències- el militar espanyol se sent de "segona", és conscient de l'escasa eficàcia dels nostres exercits.

- Els tres exercits són plíticament homogenis?.

-- No, les característiques de cada un d'ells són funció de la formació i extracció respectives. L'aviació és més tècnica, més esportiva, més donada al companyerisme i al diàleg democràtic tenit poc en compte el diferent grau dels interlocutors. La marina, també d'alta

formació tècnica, és més classista, més tradicional, més jeràrquica.

- En política, quin sector militar te la més gran influència?
- Sens dubte l'exercit de terra; o, més concretament l'arma d'infanteria.
- Qui te el poder militar a Espanya?
- No és a una sola ma. Fernández Vallespín sembla l'home fort de la dreta militar. Campano és una peça clau mentre que encapçal

les forces de la Guardia Civil.

- Hi ha alguns mecanismes de confraternització entre els diversos graus d'un arma o d'un exercit al nostre país?
- Absolutament cap, només relacions aïllades, a nivell privat i personal.
- Quines discriminacions són les acceptades pitjor a la vida militar?
- La més odiada és la dels caps i oficials que accepten pertànyer als serveis d'informació interior, la tasca desl quals és essencialment politicoesocial i per la qual cobren primes mensuals, i més sobre el sou normal dels seus companys. Altres discriminacions de tots conegudes són els privilegis tradicionals d'alguns cossos : Estat Major, Servei de Vol, Cos General de l'Armada, etc. generadors d'un pueril complex de superioritat.
- En quina posició es troba ara la UMD?
- Molt bona, especialment després de la qüestió del Sahara.
- Per què després de la qüestió del Sahara?
- Perquè el viatge llamec de Juan Carlos en anyà momentaniament a molts militars, però en pocs dies quedà desenmascarat el parany que era aquest gest.
- Què poden fer els exercits espanyols per a assolir la popularitat entre la població civil?
- Hetejar la taca que ^{els} enterboleix des de 1936.
- Com?
- Per l'única via possible: el trecament democràtic."

Relacionat amb la UMD, consell de guerra contra nou militars.- Amb el tema de la 'Unión Militar Democrática' de fons, s'ha previst per dates properes, la celebració d'un consell de guerra contra nou militars (un comandant i vuit capitans) sota l'acusació d'incitació a la sedició". Les penes demanades van de dotze a tres anys de presó. Tots els acusats, llevat d'un en llibertat provisional, estan detinguts a Hoyo de Manzanares.

ALGER: REUNIO DE LA "JUNTA DEMOCRATICA DE ESPAÑA" I EL "FRENTE POLISARIO".-

Una delegació de la "Junta Democrática de España", encapçalada per Santiago Carrillo es reuní a Àlger amb representants del "frente Polisario" amb la finalitat -digué Carrillo- d'augmentar l'ajut que els partits membres de la Junta volen aportar a la lluita d'alliberament del poble saharà". El secretari general del PCE iudicà que "l'acord tripartit signat per Espanya, Marroc i Mauritània sobre el repartiment del Sahara constitueix una ofensa per l'honor del pble espanyol, una violació del principi del dret d'autodeterminació i una falta greu a la paraula donada per Espanya al poble saharà". Santiago Carrillo manifestà igualment que "el 'Frente Polisario' és el representant autèntic d'aquest poble". (Informació de Radio París 1/11/76).

EL "PARTIDO COMUNISTA DE ESPAÑA (INTERNACIONAL)" DECIDEIX LA INTEGRACIO DELS SEUS MILITANTS A CANARIES AL MPAIAC.-

Amb data del 22 de gener, el Comitè Central del PCE (i) va acordar "la integració dels companys del Partit que treballen a Canaries al 'Movimiento para la Autodeterminación y la Independencia del Archipiélago Canario' (MPAIAC)". Tot això com a conseqüència de les seves consideracions de què "l'arxipièlag Canari forma part indissoluble del continent africà", "que Espanya te colonitzat el poble guanxe des de fa segles", que el MPAIAC és l'avantguarda revolucionària del poble guanxe", etc.

MOVIMENT OBRER

COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA: DOCUMENT SOBRE LA UNITAT SINDICAL.-

A la darrera Assemblea plenària de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que tingué lloc el passat dia 25 de gener, la Mesa presidencial llegí un Document amb el títol "La Unitat Sindical. El Congrés Sindical". La seva finalitat, tal com allà es va exposar, és la de facilitar la discussió sobre el tema de la unitat sindical, en la perspectiva d'elaborar posteriorment un document definitiu. Reproduïm pel seu interès amplis extractes. Els subtítolats pertanyen també al Document.

"(...) No pretenem donar una recepta de com ha de realitzar-se la Unitat Sindical, aquesta serà fruit de la decisió i l'acció de tots els treballadors per la seva conquesta i de l'acord entre diferents corrents sindicals existents, en una situació de llibertats democràtiques per tot el poble. La nostra pretensió és únicament d'oferir, en base a les experiències de la lluita i organització del moviment obrer els darrers anys i a etapes anteriors, uns elements per a l'anàlisi i la discussió d'aquest problema.

Necessitat de la unitat.- (...) La identitat d'interessos com a classe explotada davant a la classe explotadora, és la primera i fonamental raó i base de la unitat obrera.

(...) Actualment són variis els factors que donen unes bases de pertença a la realització de la unitat, a més a més de les motivacions assenyalades. El primer d'ells és la pràctica unitària del moviment obrer espanyol durant llargs anys. Unitat reivindicativa, de lluita, de solidaritat.

(...) La pròpia existència de la dictadura feixista, amb la seva actuació repressiva i d'explotació al màxim ha afavorit que els treballadors fessin pinya davant la duresa de les lluites com un sol home davant l'enemic comú, passant per sobre de diferències més secundàries, és a dir, les que podien crear la seva divisió en base a diferents opinions polítiques i sindicals.

(...) En una situació de llibertats democràtiques tots aquests pressupostos varien radicalment. Amb una base de sustentació polític-ideològica i uns criteris sindicals que es corresponen al que són les grans línies a altres països europeus, amb uns nuclis de militants i dirigents per reduïts que puguin ésser ara, i amb prou financiació, es poden crear i consolidar diferents sindicats, la divisió sindical.

Si diem tot això no és perquè considerem impossible la unitat sindical, sino perquè considerem que hi ha que situar a aquesta sobre bases reals i rebutjem les simplificacions i els triomfalismes, com el que hem sentit tantes vegades de què "els treballadors en amplies assemblees es decidiran per la unitat sindical" i ja està. Perquè la voluntat unitària dels treballadors i la seva expressió concreta és i serà d'una importància fonamental, però haurà d'anar acompanyada de la discussió i acord entre els diferents corrents sindicals.

Un sindicat de classe.- Creiem que la característica fonamental del sindicat unitari, ha de ésser el seu caràcter de classe i socio-polític. Això és, un sindicat que defensi i lluiti no sols pels interessos concrets de tot tipus dels treballadors, salaris, condicions de treball, etc. sino que posi en qüestió i orienti per tant la seva lluita contra l'existència mateixa del capitalisme. I de manera concreta i prioritària en un principi, contra els monopolis i per això contra totes les conseqüències de la seva existència que es deriven per a la vida humana en tots els ordres.

Seria un flux servei a la classe obrar l'unitat sindical en base a uns criteris reformistes, de sindicalisme gròc. De reivindicacions solament momentànies, de corresponsabilització amb el capital, de gestió en definitiva, dels interessos d'aquest. En aquest sentit volem cridar l'atenció sobre el fet de què, per molt que es reformés, des de les jerarquies "evolucionistes" l'ac ual sindicat vertical, mai podrà arribar a ésser un autèntic sindicat de classe. (...)

Un sindicalisme de i per a tots els treballadors.- Creiem que un dels grans ensenyaments de la lluita obrera al nostre país, un dels grans assoliments de COMISSIÓ OBRERA, ha estat la seva capacitat d'incorporar a la lluita els diferents sectors de la classe obrera. (...)

Creiem que el futur sindicat de classe, ha d'orientar la seva activitat no solament als treballadors enquadrats, organitzats, sino a al conjunt de la classe obrera. Sense indrerr per tant en avantguardismes ni desenvolupar la seva perspectiva solament en base als sectors més avançats ni en reformisme si ho fes amb els més endarrarits. Aquesta perspectiva és també una necessitat de cara a la unitat sindical."

El document assenyalava a continuació la convenciença de què el futur sindicat de classe sigui: un sindicat independent de la patronal, de l'Estat, del Govern i dels partits polítics.

Un sindicat democràtic.- Amb elecció i revocabilitat de tots els càrrecs representatius. Des de el nivell de centre de treball als més alts (...).

Considerem que l'assemblea de treballadors al centre de treball, amb participació de tots, ha d'ésser no solament el pilar fonamental de discussió i decisió de la política sindical, sino que també ha d'ésser-ho de la democràcia obrera. (...).

La pràctica de la democràcia en un sindicat unitari exigeix tenir presents els principals corrents existents al seu si, és a dir, el respecte i el dret de minories.

(...). Per això les minories han de poder expressar la seva veu, les seves opinions en tot moment i per això han de tenir presència als òrgans representatius als diferents nivells.

La realitat nacional.- A l'abordar la unitat sindical pensem que és imprescindible d'abordar el fet de Catalunya com nacionalitat dins l'Estat espanyol i saber-hi donar, en el terreny sindical, un plantejament que correspongui a aquesta realitat.

(...) Veïem la plasmió concreta de la solució a aquest problema mitjançant la creació d'una central sindical catalana. Amb els seus Congressos, els seus òrgans a tots els nivells, però confederada tant a nivell global pels organismes superiors, com des de els dirigents ram de la producció a la central sindical i sindicats de ram existents a nivell de l'Estat. (...).

Sectors específics de treballadors.- Es comprén que un dels sectors de gran importància al desenvolupament del sindicalisme és el caperolat. Sector específic per la forma en què desenvolupa el seu treball, pel medi, fonamentalment rural en què desenvolupa i per l'específic dels problemes a que ha de fer front. (...).

Hem fet ya referència al procés d'incorporació a la producció, d'assalarització creixent, de tot tipus de professionals, investigadors, etc. (...).

L'actitud tradicional d'aquests sectors ha estat fins fa poc i encara ara en gran mesura, d'adoptar una actitud al costat de la patronal, davant els interessos de la resta dels treballadors. (...)

Aquesta actitud està començant a variar i a les lluites dels darrers anys se està donant ja una incorporació d'aquests sectors a la lluita obrera. (...)

La incorporació i participació al sindicat de classe aportaria una gran riquesa per la seva formació i serà una ampliació de la base social de la lluita de classes, més important si és te en compte el paper que juguen al procés d'investigació, creació i producció.

(...) Altres sectors que caldria tinguessin una expressió específica a la activitat sindical són les dones i els joves treballadors. En base a la seva promoció, igualtat i defensa dels seus drets, avui trepitjats pel sol fet d'ésser dona o menor d'edat. Sense que això signifiqui naturalment, que la lluita per aconseguir-ho no s'encari a tota l'activitat sindical.

Els verticalistes. Els funcionaris de l'organització sindical. - Els darrers anys s'ha donat el fenomen de què als sindicats verticals, han arribat a determinats nivells de l'escala representativa alguns homes, que sense ésser autèntics i conseqüents defensors dels drets dels treballadors, tampoc no són el clàssic verticaliste com Alcaina, Moya Clua, etc. Són homes que s'autoanomenen en molts cassos com del "voldria i no puc" amb major o menor dosi de demagògia a la seva actitud, però a alguns casos amb un cert nivell de coneixement i influència en part dels treballadors d'algun ram o localitat. Creiem que l'actitud a mantenir cap a ells en un futur caldrà mesurar-la, evidentment, per la seva actuació actual. Però sense excloure'n ja radicalment d'entrada la seva participació, en tant que el seus coneixements concrets poden ésser necessaris. (...).

Els drets sindicals. - Un sindicat de masses com el que hem intentat caracteritzar és obvi que li cal per a complir els seus objectius dels drets d'associació, assemblea, vaga, manifestació, solidaritat, premsa, etc. (...).

Dret de vaga sense tràmits ni termes previs, ni possibilitats repressives de cap mena. Considerem que les vagues no han d'ésser finançades pel sindicat. Per la impossibilitat econòmica de fer-ho i perquè el desenvolupament de la combativitat obrera creiem que exigeix un nivell de corresponsabilització de tots els treballadors a la lluita que no es dona a les vagues finançades.

El que no treu, és clar, l'exercici de la solidaritat de classe mitjançant l'organització de recaptés i campanyes solidaries. (...)

El congrés sindical feixiste i el congrés sindical constituent. - Està previst i s'anuncia celebració immediata del Congrés verticaliste. (...).

Els objectius d'aquest congrés sindical a aquest moment no poden ésser altres que la pretensió de continuïsm del sindicat vertical.

(...) L'actitud del moviment obrer davant aquest congrés, tenint en compte la situació política del país, el seu desenvolupament, el desenvolupament d'importantes mobilitzacions obreres i populars a aquest període i les perspectives existents per el proper, creiem que no ha d'ésser una actitud possibilista d'anar a treure'n el que es pugui d'aquest congrés, sino el plantejar l'exigència i la mobilització necessària perquè no se celebri, arribant a preveure la realització de vagues generalitzades, manifestacions, etc. denunciant-lo com a congrés feixiste i plantejant l'exigència de llibertats sindicals sense limitacions de cap mena ja ara, per a partir d'elles, avançar cap a la realització d'un congrés Sindical Obrer Constituent. (...)

Comissions Obreres, venim plantejant des de fa anys, la formació a una situació de llibertats, del sindicat de classe mitjançant un Congrés Constituent, amb delegats elegits democràticament, que fixin les bases del nou sindicat, les seves estructures i elogeixin els seus òrgans. (...).

Perquè encara tot el que es va realitzar ja, te una incidència que no es pot menysprear, la preparació concreta, i no cal dir, la realització del Congrés Constituent, només serà possible dins una situació de llibertats democràtiques."

MADRID: MÉS DE 150.000 TREBALLADORS EN VAGA.

En relació a la vaga de Madrid, reproduïm a tall de crònica, alguns comunicats i preses de posició d'interès relacionades amb ella.

A Madrid, les vagues que s'arrossegaven des de el mes de desembre, han conegut una extensió sens precedents al mes de gener. El dia de Reis el Metro madrileny anava a la vaga, amb tota l'espectacularitat que li atorga el seu caràcter de servei públic.

El dia 7 CC.00. de Madrid, recolzava en un comunicat la vaga dels treballadors del Metro, "que continuen decididament la lluita tot i les amenaces de militarització de part del govern". "De la classe obrera es surt un clam unànim: Mori la congelació de salaris, per l'amnistia, pel sindicat obrer, per la readmissió dels acomiadats!. Finalitzava amb una crida: "Aquest és el moment, no solament es tracta de la solidaritat amb el Metro, que cal recolzar i desenvolupar l'acció de aquests companys. Es tracta d'impulsar a tot arreu la lluita, d'imposar la convocatòria a la lluita des de els jurats, des de les UTT, de sortir al carrer, d'ocupar massivament els locals sindicals i cridar des de allà a l'acció".

El dia 12 de gener més de 150.000 treballadors eren en vaga, dels quals més de 70.000 als rams de la construcció. Al ram del metall: Standard, Barreiros, etc., els vaguistes eren també sobre 70.000. A Getafe, zona industrial amb un alt grau de concentració (amb característiques en certa mesura similars a les del Baix Llobregat a Catalunya) era en vaga general.

La Plataforma de Convergència Democràtica i la Junta Democràtica de Madrid-Regió, havien expressat, anteriorment, el dia 10, en un comunicat conjunt el seu recolzament a la mobilització obrera en els termes següents: "convençuts de la necessària unitat que ha de presidir l'actuació de les forces democràtiques", afirmen la importància decisiva de les accions realitzades pels treballadors de Madrid que han assolit "un grau d'intensitat i extensió sense precedents" (...) "La classe obrera de Madrid s'ha adreçat al conjunt de la societat marcant les raons profundes de la seva protesta. És un exemple de solidaritat i ha impulsat la d'altres sectors socials (...) El contingut de les lluites obreres recull el problema central de tot el país: acabar amb una política econòmica autoritària que fa recaure les conseqüències de la crisi econòmica a les capes d'ingressos més baixos, així com denunciar la pujar insuportable dels preus, sobre tot dels bens de primera necessitat. (...) La PCO de Madrid i la JDE de Madrid-Regió recolzen aquestes iniciatives (intensificació de les accions a partir del dia 12 per part dels distints sectors en lluita) i les diferents mobilitzacions i CRIDEN al poble de Madrid i totes les Organitzacions Polítiques democràtiques a intensificar, estendre i unificar les accions en marxa que menin cap el TRENCAMENT DEMOCRÀTIC".

Els dies següents nous sectors s'anaren incorporant a la vaga: Banca, Assegurances, Renfe, etc. Renfe era el dia 15 en una vaga generalitzada a tots el llocs de treball, uns 6.000 treballadors. Reproduïm el comunicat de la "Comisión Interramas", amb data del 17 de gener, analitzan la situació de la lluita:

"Reunits els membres de la Comissió Assesora de la Construcció, Assemblea Permanent de la UTT del Metall de Madrid, UTT de Cetafe, UTT de Torrejón, UTT de Pinto, Comissió Gestora de Banca i Comissió del cinquanta d'Arts Gràfiques, hem examinat la situació conflictiva de Madrid.

Les causes de la vaga, que té una envergadura mai coneguda fins ara a Madrid, ha estat fonamentalment el Decret de congelació salarial, que ha vingut a obstaculitzar les negociacions salarials actualment en curs. A mesura que el conflicte s'ha anat desenvolupant la resposta de la patronal s'ha concretat en tancament de fàbriques, desallotjaments, acomiadaments i sancions, al que s'ha sumat les nombroses detencions i empresonaments de treballadors, que no ha estat sinó atiar el foc i incrementar la vaga en solidaritat amb els treballadors represaliats.

Ens pronunciem per un solució negociada del conflicte, però entenem que no pot haver-hi negociació sense que, previament, no hi hagi la reobertura total de totes les fàbriques, es readmeti a tots els acomiadats, s'atxequin totes les sancions, es posi en llibertat tots els treballadors detinguts i empresonats.

Sobre aquestes bases estem disposat a obrir negociacions amb els patrons per barreres de la producció a l'objecte d'assolir acords salarials.

D'altra manera els treballadors no tindran altre remei que incrementar la vaga les properes setmanes, fent la solució més difícil. Som per una solució digna i cridem als empresaris a la negociació.

Ens dirigim a l'opinió pública i diem que estem disposats a cercar una solució al conflicte, però que els treballadors no van a claudicar i que els hi sobra dignitat i força per continuar la lluita."

(Nota: La informació d'aquesta crònica ha estat extreta bàsicament d'API Informa, Redacció a Madrid).

CARTA DELS "CENT DE COMISSIÓNS OBRERES".

Fa uns dies es donà a conèixer una "carta a l'opinió pública" signada per cent membres dirigents de Comissions Obreres. La seva finalitat és sortir al pas d'una interessada campanya de deformació en torn a les lluites tingudes les darreres setmanes. Reproduïm íntegrament el document:

"A les vagues, manifestacions i demés formes de protesta pacífica que durant les darreres setmanes hem protagonitzat els treballadors, ha succeït una interessada campanya de deformació que diversos sectors d'opinió realitzen per a desvirtuar el contingut i abast d'elles. Davant aquesta situació, Comissions Obreres creu necessari explicar públicament les raons que han impulsat aquestes accions.

Som conscients de que Espanya travessa una profunda crisi econòmica. Per fer-li front el govern ha pres un sèrie de mesures, entre les que és troba perllongar per un any més la congelació de salaris, ja augmentar-los en funció de l'augment del cost de la vida no millora en absolut el seu poder adquisitiu. Que les elevacions siguin posteriors a l'augment dels preus, juntament a la reconeguda manca de confiança que ofereixen els percentatges de l'Institut Nacional d'Estadística, que creiem no reflecteixen els augments reals dels productes consumits per les famílies treballadores, suposa un autèntic descens al nivell de vida. És normal que lluitem per acabar amb aquesta situació. L'acció dels nostres companys de la Construcció de Madrid, per exemple, ha demostrat que és possible trencar amb els topalls imposats.

Es fals que pretenguem estrangular l'economia. El que volem és assolir una existència digna i negociar amb els empresaris en igualtat de condicions.

Els treballadors no som responsables de cap crisi, doncs estem marginats de la gestió econòmica de l'Estat i de les empreses. Lògicament ens oposem a patir-ne les conseqüències. I ens a sembla inadmisible que el Decret s'hagi promulgat poc abans d'iniciar-se la revisió d'uns convenis que afecten prop de dos milions de treballadors. Recordem que tot i succeir-se any rera any aquest tipus de decrets, els preus pugen ininterrompudament, sense que hi hagi la més petita garantia de que aquest procés es freni o es talli.

L'atur forçós tampoc deixa d'augmentar i no s'arbitra un subsidi d'atur que abarqui tots els qui no tenen feina i la quantia del qual serveixi per posar remei a les necessitats vitals mínimes.

D'altra banda, els empresaris, adopten en molt casos, una actitud de duresa que contribueix a crear conflictes i a radicalitzar posicions. La pràctica de l'acomiadament com a mitjà de reprimir les demandes dels seus assalariats, no resol els problemes ni permet alleujar les tensions. Ans el contrari crea nou conflictes. Entre les reivindicacions més sentides pels treballadors està precisament la readmissió dels acomiadats amb ocasió de conflictes i activitats que són legals a l'Europa a la que pretén incorporar-se Espanya. El costum de bona part dels nostres empresaris d'imposar unilateralment les condicions de treball xoca amb la realitat d'un moviment obrer puixant i disposat a defensar els seus interessos emprant els mitjans tradicionals del sindicalisme de classe.

Cal que tots compreguin que l'Organització Sindical oficial no serveix per canalitzar i resoldre les aspiracions dels treballadors. Cal que es reconegui plenament el dret de vaga i l'exercici de totes les llibertats sindicals i polítiques.

El govern parla d'un procés gual cap a la democràcia. Però a l'establir els seus límits margina a les organitzacions més representatives de la classe obrera. Afirma que Comissions Obreres estan controlades per determinat partit polític, pretenent ignorar que Comissions Obreres són un moviment socio-polític, independent que propugnen la unitat dels treballadors sense discriminacions ideològiques, polítiques, religioses o de qualsevol naturalesa i que concep el sindicalisme del futur com un sindicalisme de classe, unitari, democràtic i independent de l'Estat i de tots els partits polítics sense excepció.

Aquestes declaracions del govern no responen al sentir majoritari de la societat espanyola, que massivament s'ha pronunciat per l'amnistia, les llibertats democràtiques, i els drets sindicals i polítics. No és casual que juntament a les reivindicacions econòmiques i socials dels treballadors incloem a les nostres plataformes d'acció aquestes altres reivindicacions.

Es fals que pretenguem impedir la democràcia. El que pretenem impedir és que s'ens enganyi a tots parlant-nos de democràcia i privant-nos-en al mateix temps de les llibertats que ens són consubstancials. Les recents detencions, prohibició d'actes públics, desallotjaments de sindicats i esglésies i dissolució violenta de manifestacions pacífiques posen en evidència el tipus de democràcia que es pretén instaurar. Gener de 1976.

Relació nominal dels cent signants:

- Andalusia.- Francisco Acosta, Juan Ceada, Venancio Cerdeño, José Cid, Manuel de la Rubia, Alfonso Giráldez, Ildefonso Giménez, Eugenio López, José Antonio Nieto, Antonio Palacios, Eduardo Saborido i Fernando Soto.
- Aragó.- Lorenzo Barón, Joaquín Bozal, Antonio Martínez Valero, Floreal Torquet i Miguel Angel Zamora.
- Astúries.- José Manuel Díaz, Gerardo Iglesias, Juan Marcos Muñoz, Manuel Nevado, Francisco Prado i Francisco Javier Suarez
- Balears.- Rafael Arorín, Antoni Esteve i Francesc Obrador.
- Canàries.- Fernando González, Miguel Angel Guerra i Nicolás Pérez Plasencia.
- Catalunya.- Francesc Aguilar, Esteve Cerdan, Josep Cervera, Alfred Clemente, Jordi Cuyás Sixte de Santos, Francesc Frutos, Cebrià Garcia, Joan D. Linde, Josep Lluis López Bulla, Gabriel Márquez, Ramon Pla, Agustí Prats, Joan Ramos, Francesc Rodriguez, Josep Maria Rodriguez Rovira, Lluís Romero, Josep Tabalada Armand Baró i Pere Leon.
- Euzkadi.- Francisco Aneró, José María Castañares, Octavio Cruz, Guillermo Erda, José María Galarraga, Eduardo Guillén, David Morin, Javier Muñoz, José Antonio Otaegui, Vitaliano Rodriguez, Hipólito Salazar i Pedro Santiesteban.
- Galícia.- Manuel Amos Deus, Julio Aneiros, Juan M. Castro, José Díaz, José María Fernández Pérez, José M. Iglesias, Jaime Ferreira, Eugenio Pereiro, Rafael Pillado, Angel Porto, José María Riobo i Valdino Varela.
- Lleó.- Manuel González Velasco i Benjamín Rubio.
- Madrid (Regió).- Julián Ariza, Macarios Borjas, Marcelino Camacho, José Casa, Francisco Garcia Salve, Arcadio González, Virgilio Heras, Jerónimo Llorente, Gregorio Pimentel, Adolfo Piñedo, Alfonso Romero, Luis Hoyo, Tranquiliano Sánchez, Nicolas Sartorius, Leoncio Serrano, Julio Setién i Blanca Manglano.
- Nabarra.- Manuel Bruguete, Francisco Muñoz, i Jesús San Martín Solchaga.
- País Valencià.- Daniel Ballester, Antoni Gallardo, Joaquín Leon Antoni Montalban i Ismael Sanz."

REPRESSIO

PAIS BASC: DESPRES DE L'INDULT, 100 PRESOS POLITICS EN LLIBERTAT I 305 ENCARA EMPRESONATS.-

Segons informa "Noticias del País Vasco", nº 21 (17/XI/75), dels 405 presos polítics bascs existents abans del 26 de novembre de 1975, data de l'indult "juancarlista", solament 100 (46 condemnats i 54 preventius) pogueren sortir en llibertat, la majoria de les vegades provisional.

Dels que resten a presó, "112 compleixen condemna per un total de 2.275 anys, el que fa una mitja de 24 de presó per persona (d'ells 9 foren condemnats a 12 penes de mort que van ser commutades el seu dia per 30 anys)". D'altra banda, "193 es troben en presó preventiva, d'ells, 33 amb petició fiscal per un total de 343 anys, 6 amb previsible petició de pena de mort i 154 sense petició fiscal pel moment".

Pel que fa als exiliats polítics, "al període que va de l'any 1969 al 1975 es calcula en un total de 1,575 exiliats bascs".

La distribució dels p.p. bascs és absoluta: A Alcalà s'hi troben 3; a Barcelona, un; a Basauri, 36; a Burgos, 9; a Càceres, un; a Caraba cel, 33; a Cartagena, 3; a Còrdova, 5; a Girona, un; a Jaén, 6; a La Corunya, 2; a Loidola (caserna), un; a Martutene (Sant Sebastià), 66; a Oçanya, 32; a Palència, 2; a Pamplona, 5; a Pontevedra, un, a Port de Santa Maria, 15; a Segòvia, 28; etc.

PRESO DE BASAURI: COMUNICAT DELS PRESOS POLITICS.-

Presos polítics de diferents organitzacions: PCd'Euzkadi, PSOE, ETA-VI/LCR, PTE i independents, que es troben a la presó de Basauri a Biscaia, ha fet públic el comunicat següent:

"Com a tals presos polítics veiem la necessitat de replicar al raquític i discriminatori indult promulgat per l'hereu de Franco: Juan Carlos I;

Denunciem que l'indult en qüestió no pretén altra cosa que fer callar una de les més sentides exigències de la classe treballadora i del poble en general (la llibertat de tots els presos polítics i sindicals), així com emblanquinar, al s'ulls de l'opinió internacional, la façana del règim, ja prou deteriorada després de 40 anys de dictadura.

Aquesta burda maniobra queda totalment al descobert, al confrontar les monstruoses condemnes pels dits "Tribunals especials" amb els tres únics anys que suposa el qüestionat indult. Més encara, tenint en compte que aquest indult és exclouent i discriminatori pels presos polítics i donat que, al mantenir-se en vigència el Decret-Llei Antiterrorista, totes les activitats, organitzacions, etc. tant polítics com sindicals poden ésser acusades de connexió amb el terrorisme.

Reiterem un cop més, que tant la nostra llibertat com totes les llibertats formals per les que tant i tant durament anavem lluitant, solament podran aconseguir-se mitjançant la lluita continua i unitària de la classe treballadora i del poble en general. La dictadura continua dempeus. Solament la seva caiguda ens dobarà accés a aquestes llibertats i és tasca nostre aconseguir-les.

Els presos polítics de Basauri reiterem la nostra voluntat de lluita.

Llibertat per tots els presos polítics i sindicals!. Contra la Llei Antiterrorista!."

AMNISTIA INTERNACIONAL: PRESOS POLITICS A ESPANYA.-

Dins les activitats antirrepressives d'Amnesty International el juliol de l'any passat, ha publicat un informe sobre la situació dels presos polítics a Espanya, elaborat per una missió pròpia enviada especialment, i formada per un jutge nordamericà, un professor

de Karlsruhe, els quals visitaren Madrid i el País Basc del 19 al 29 de juliol el primer, i s'entrevistà amb el Nunci Papal i el Degà del Col·legi d'Advocats de Madrid, el segon, i ambdós amb el ministre de Justícia el 21 de juliol. Aquest els hi negà la visita a la presó de Basauri a Biscaia.

Aquest informe és a manera de continuació del elaborat el 1973 i també publicat per Amnesty International sobre p.p.. A més a més d'aquests informes AI, ha publicat el 1975 el seu informe anual sobre la tortura a 60 països, un informe sobre Israel i Síria, una crònica sobre la defensa dels drets humans a la URSS i un Informe sobre Xile. Altres publicacions recents sobre p.p. a Vietnam del Sud, Brasil i Islandia del Nord.

L'adreça d'AI és, 53 Theobald's Road, Londres.

ULTIMA HORA

BARCELONA: MILERS DE MANIFESTANTS PER LA LLIBERTAT, AMNISTIA I ESTATUT D'AUTONOMIA.-

Per segon diumenge consecutiu, i responent aquesta vegada a la convocatòria de l'Assemblea de Catalunya, varies desenes de milers de persones s'han manifestat avui diumenge 8 de febrer pel centre de la ciutat, als crits de 'Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia'. A la convocatòria estava prevista la concentració davant l'edifici del Parlament de Catalunya, a l'interior del Parc de la Ciutadella. Aquesta circumstància ha estat impossible donat que les portes eren tancades i custodides per nodrits grups de policies. L'accés en aquestes condicions dins el recinte, hagués suposat un assalt en tota regla, el que era descartat, no solament per les evidents dificultats sino també pel caràcter pacífic i d'ordre que en tot moment els organitzadors pretenien donar a la convocatòria. En aquest sentit la consigna era 'exercir el dret de manifestació pacífica'.

Distints aspectes diferencien netament les manifestacions d'avui de les del diumenge anterior. En primer lloc la combativitat dels manifestants ha estat molt superior, característica obligada, d'altra banda, per contrarrestar amb èxit una agressió policial també superior. En efecte, el desplegament dels 'grisos' ha estat sense precedents. Dos helicòpters sobrevolaven el cel barceloní i orientaven les evolucions d'eixams de policies, que a peu, a cavall, en cotxe i armats amb el més moderat material 'antidisturbis', encalçaven els manifestants. Entre els reforços arribats a Barcelona per tractar d'impedir la manifestació, s'ha de citar dues companyies especials (sembla procedents de Burgos), que com eren plenes totes les casernes, pernactaren en tendes de campanya a Cerdanyola.

La brutalitat de la policia ha arribat avui als límits de la pura histèria en veure's novament desbordats, a partir de la una de la tarda, pels manifestants, anteriorment, i a les primeres hores (onze del matí), les manifestacions que es produïen a partir dels punts de concentració havien estat durament reprimides per una policia que es mostrava omnipresent. Part important ha tingut en el canvi de decorat, la presència de nombrosos automòbils, que en colapsar el tràfic han dificultat extraordinàriament les evolucions dels 'grisos'. Aquests han passat factura trencant a cops de porra nombrosos vidres, a la vegada que han agredit a persones que es trobaven a l'interior dels cotxes. Com anècdota és pot assenyalar que una senyora d'edat ha tirat dintre un cotxe amb els vidres trencats, un bitllet de cinc-cèntims.

Es fa molt difícil, donat el grau de dispersió hagut, fer una estimació aproximada del nombre de manifestants, el que sí pot afirmar-se és que eren varies desenes de milers. Al Mercat de Sant Antoni es reuniren unes tres mil persones, la majoria obrers del Baix Llobregat. A la Sabrada Família també unes tres mil persones, que es dirigiren cap a la plaça Joanic a on es llegí amb un megàfon una proclama. A Virrei Amat de set a vuit mil persones. A Sant Andreu de quatre a cinc mil i als voltants de la Plaça Letamendi, també varis milers. Tots aquest llocs eren punts de concentració. A les primeres hores algunes manifestacions importants al carrer Balmes, Pont de Marina, Virrei Amat, etc. per anar confluent cap el centre de la ciutat. Allà un cop absolutament colapsat el tràfic els manifestants amb banderes i pancartes recorregueren les Rambles, plaça Universitat, carrer Pelai, Portal de l'Àngel, Passeig de Gràcia i Major de Gràcia, etc.

Tota l'estratègia policial que fins aquest moment els hi havia donat força resultats s'ensorrà i fins més de les tres de la tarda s'han vis, com el diumenge anterior, desbordats. De res han servit les contínues càrregues. Els manifestants amb un alt grau de combativitat i al rítmic so del picar de mans es reagrupaven cop rera cop. El crits de 'Llibertat, Amnistia i Estatut d'Autonomia' i el so de les botzines amb el mateix compàs eixordava el Passeig de Gràcia. A l'obelisc del Cinc d'Oros es penjà una gran bandera catalana. Més amunt i cap a Major de Gràcia hi hagueren barricades.

En un balanç d'urgència s'ha d'assenyalar la presència de grups de manifestants provinents de diferents comarques catalanes. Les consignes més corejades foren les ja esmentades varies vegades i la de 'Visca l'Assemblea de Catalunya'. També 'Visca Comissions Obreres' i 'El poble unit mai més serà oprimit', i 'Dissolució cossos repressius'. Les pancartes eren en general alusives a l'amnistia. Les banderes, catalanes, i una republicana.

Hi ha hagut nombrosos ferits i s'han practicat, sembla, varies detencions. Entre aquestes el pare Xirínacs que ha estat, després de passar pel jutjat de Guàrdia, posat en llibertat. Ha estat també detingut un estudiant de periodisme que portava una càmera de filmar de 16 mm.

Com el diumenge anterior s'ha notat la presència de personalitats de l'Assemblea de Catalunya, el Consell de Forces Polítiques i dirigents de Comissions Obreres, etc.

L'Assemblea de Catalunya ha valorat com amplemment satisfactori el grau de mobilització assolit.

